

HET EERSTE WAT JOHNNY VROEG WAS HOE dat Duitse stinkgat heette.

‘Steinheim,’ zei ik.

‘Klinkt kut.’

Hij ging door met auto wassen alsof ik er niet stond. Ik had hem zojuist van het plan verteld. Ik praatte, hij doopte de spons in de emmer, sopte het dak, ik praatte. Nog nooit had ik zo lang achterelkaar tegen mijn broer staan praten, en toen ik stilviel vroeg hij naar dat dorpje.

‘Totaal kut.’

Hij klapte de ruitenwissers om, zodat ze naar voren staken en de auto op een knalrood insect met voelsprietten leek. Het is zijn trots, die lelijke rode Volkswagen Golf uit het jaar

nul. Hij sopte de voorruit, de spons maakte een piepend geluid, het leek op een akelig hoog lachje.

‘En wie gaat de benzine betalen? Heb je daar wel aan gedacht, met je slimme hoofd?’

Daar had hij een punt. Aan benzine had ik inderdaad geen seconde gedacht.

‘Ik heb geld van ma gepakt,’ loog ik.

Over de krater vroeg hij niets, terwijl het juist ging om die krater.

Bij Johnny moet je niet te snel ontmoedigd raken, ik ken hem al langer dan vandaag. Als mensen iets van hem moeten wordt hij ongenietbaar, zijn gezicht krijgt dan iets van een chagrijnige gekko. Verder kan hij eigenlijk geen kwaad. Een en al pistool maar geen kogels, dat is Johnny, gewoon een twintigjarige drop-out die verkeersborden verzamelt. Nou ja, verzamelen is een groot woord, hij steelt ze ’s nachts als hij dronken is – hoewel ik het niet precies weet, ik ben er nooit bij. Hij heeft er een stuk of tien, of twaalf, wat belachelijk veel is als je ze op je kamer bewaart. Op zijn kamerdeur hangt een achthoekig stopbord, dat dondert er om de zoveel tijd af. Hij heeft ook een paar van die driehoekige waarschuwborden, één

van een bewaakte spoorwegovergang, één van een laagvliegend vliegtuig, en zijn pronkstuk: de waarschuwing voor slipgevaar. Hij beweert dat het een zeldzaam bord is. Er staat een slippende auto op, maar er klopt iets niet aan de bandensporen, het rechter verandert ineens in het linker. Volgens Benjamin is de auto door de vierde dimensie heen geschoten. Benji kijkt altijd een beetje anders naar de dingen.

Na een tijdje vroeg Johnny hoe ver het rijden was naar Steinheim.

‘Een paar uurtjes. Hup de grens over en dan gewoon rechtdoor.’

Johnny zuchtte, kneep de spons uit en bleef knijpen, alsof hij zijn gedachten uit de spons probeerde te persen. ‘Eden,’ zei hij, want zo heet ik, ‘Eden, broer, je bent volslagen getikt.’

Hij bedoelt het altijd een beetje denigrerend, dat ‘broer’, toch vind ik het wel leuk als hij dat zegt. Ik ben namelijk een zus. Ik denk dat we hetzelfde voelden op dat moment. Hoewel ik nooit het flauwste vermoeden heb van wat mijn broer denkt of voelt, wist ik op dat moment zo goed als zeker dat hij dacht wat ik dacht: we konden iets doen voor Benjamin, ons broertje.

Ik had het opgezocht, bij Steinheim was ooit een meteoriet ingeslagen, zo'n vijftien miljoen jaar geleden. Of was het vijftig? Benjamin wist dat soort dingen. Het was hoe dan ook wel even geleden en ik wist niet of er nog veel van te zien was. Foto's op internet beloofden weinig goeds, maar ik wist er te weinig van, ik bedoel, foto's van de maan vind ik ook oersaai. Mijn twijfel hierover deelde ik niet met Johnny. Wat ik ook niet tegen hem zei: dat ik hem bij het plan had betrokken omdat hij die auto had. Die krater van Steinheim was de dichtstbijzijnde die ik kon vinden, van ons uit gezien, maar om de hoek was het nou ook weer niet. Dat Johnny meerderjarig is, een meerderjarige met een rijbewijs, dat was dus handig. Dat hij een onuitstaanbare figuur is, dat hij schijt heeft aan alles en dat hij mij haat was minder handig. Wel handig: hij had meer geld want hij werkte bij een garage. Onhandig: hij zou mij nog geen halve cent geven. Als je alles zo bij elkaar optelde, was het best logisch dat ik mij schrap zette voor zijn reactie. Hij zou me voor een debiel uitmaken, de spons boven mijn hoofd

uitknijpen en me de straat uit jagen. Maar hij deed niets van dat alles, we hadden een plan en zouden morgen in alle vroegte vertrekken en verder zagen we wel. De zomervakantie was officieel nog niet begonnen, maar ik hoefde alleen mijn rapport op te halen en er was nog een of ander stompzinnig klassenuitje. Ik denk dat ik dit moment ook wel een beetje om die reden had uitgekozen: school skippen zonder gevolgen, yes! Voor Benji was dit überhaupt geen probleem, hij was al het hele jaar nauwelijks naar school geweest, eerst had hij pfeiffer en toen hoofdpijn en buikpijn, vervolgens een depressie. Hij zou thuis alles voor school inhalen, maar het enige wat hij thuis deed was filmpjes kijken over ruimtevaart, sterren en planeten, zwarte gaten en weet ik veel, hij las er zelfs boeken over.

‘Zolang hij geen filmpjes kijkt van gasten die beweren dat de aarde plat is, is er weinig aan de hand,’ zei Johnny daarover. Het viel me van hem mee – dat hij zelf niet dacht dat de aarde plat was, bedoel ik. Benji was ervan overtuigd dat er een meteoriet op aarde zou vallen, en dat het dan gedaan was met ons. Het was geen kwestie van óf het zou gebeuren, het

was de vraag wanneer. Er scheerden voortdurend asteroïden langs onze planeet, ze kwamen uit het niets en waren weer uit zicht voor we hallo konden zeggen. Nou ja, dat soort dingen zei hij, jaren geleden al, toen hij nog min of meer oké was. Tegenwoordig zegt hij zelden nog iets. Hij komt lang niet altijd beneden voor het eten, op zijn kamer eet hij stiekem Doritos. Hij denkt dat je dat niet ruikt, maar zijn hele kamer meurt ernaar. Doritos, cola zero, en af en toe een tosti, dat is zijn dieet zo'n beetje en dat is niet goed voor een veertienjarige, dat kan ik je wel vertellen. Lang verhaal kort: ik had Johnny blijkbaar overtuigd, we zouden gaan, met Benji, we hielden het stil voor onze moeder en voor Joep – over hem vertel ik nog wel. Een echte meteorietkrater, dat zou Benji geweldig vinden. We zouden zeggen dat we een verrassing hadden, dat we eerst een stukje gingen rijden. Dat was het plan. Dat mijn sikkeneurige broer erin meeging komt denk ik omdat we allebei vonden dat we niet langer níets konden doen. Niets doen was gewoon geen optie meer. Benji ging al twee jaar langzaam naar de verdommenis, we zagen het allebei en ik was bang, al liet ik dat nooit merken. Ik had

mijn hoop gevestigd op de krater bij Steinheim, misschien had die plek wel magische krachten. Ja, waarom niet, je hoorde wel gekkere dingen. Mijn naam is Eden en als je van de trap af valt dan ben je snel beneden.

*

Die avond haalde ik met de bankpas van onze moeder driehonderd euro uit een geldautomaat. Ik had nog nooit zoveel geld gepind, ook niet van haar rekening, al ken ik haar pincode al jaren. Johnny en ik vonden het allebei rechtvaardig dat mijn moeder zou betalen, ook al wist ze daar zelf niets van. Ze had met het grootste gemak duizenden euro's betaald voor behandelingen voor Benji, allerlei maffe therapieën. Als al die therapieën die hij geprobeerd heeft echt zouden helpen, dan zou Benji nu dolgelukkig met een kamer vol puppy's, geurkaarsen en magische stenen ondersteboven zittend een potje blindschaken met zijn fluistertherapeut. Het zou om te gieren zijn als het niet om te janken was. Maar goed, die paar honderd euro konden er nog wel bij, en mijn moeder hoefde er zelf helemaal niets

voor te doen. Handenwringend door het huis lopen deed ze sowieso wel, of wij er nou waren of niet. Ik had alvast een briefje geschreven dat ik de volgende dag zou achterlaten op de keukentafel, een ouderwets briefje, geen tekstbericht of appje, want daar zou ze op reageren en het moest duidelijk zijn dat we niet gingen antwoorden. Op het briefje stond: ‘We zijn weg met z’n drieën, morgen weer thuis, PS appen is zinloos’ (met glimlach-emoji, om te doen alsof het een grapje was). Ik hoopte vurig dat Joep het briefje niet zou vinden. Mijn moeder heeft sinds een paar jaar een nieuwe vriend, dat is dus Joep – er zijn volwassen mensen die Joep heten, het is niet te geloven. Johnny noemt hem Joepiedepoepie, kinderachtig en voor de hand liggend, maar het pakt wel grappig uit als Johnny heel chagrijnig ‘Joepiedepoepie’ zegt als Joep binnenkomt. Als wij de volgende dag waren verdwenen moest Joep haar maar geruststellen. Daar was hij goed in, volgens onze moeder, hij was haar personal coach voor hij haar lover werd. Hij is dus ook zo iemand die woorden als ‘personal coach’ en ‘lover’ gebruikt. Ook hij heeft geprobeerd Benji te genezen, de behandeling was iets met warme

en koude douches en zinkpillen. Ik heb een keer gezien hoe Benji die pillen in de pleepot mikte en doortrok.

Moeder zou ongerust zijn, maar haar ongerustheid heeft iets vrijblijvends, ik heb hierover nagedacht, het is te goed geacteerd, het is het vormpje waar ze haar eigenbelang in giet, het doet me niets, het doet niemand iets, ik heb gewoon het idee dat het haar niet echt raakt, al zouden we voorgoed verdwijnen. Dat stelen van het geld kostte me ook geen moeite, en als mijn moeder erachter zou komen zou ik zeggen dat ze beter haar bankpas kan blokkeren, omdat ze duidelijk het slachtoffer is geworden van een scam, of hoe dat ook heet.

Met Johnny de verkeersbordenseksueel op pad gaan was een risico, maar op een rare manier had ik er wel zin in. Het enige waar ik serieus bang voor was: dat Benji niet mee zou willen. Dan zat ik met die driehonderd euro in m'n zak en een grote broer die me hard zou uitlachen. Ik ging het Benji die avond vertellen.

*

Hij lag al in bed, Benjamin ligt vaak in bed, als ik hem zo aantref is het soms niet duidelijk of hij net wakker is of alweer gaat slapen. Benji zegt dat tijd niet bestaat, dat die relatief is. Het klinkt Einsteinachtig, maar hij is er zelf het levende bewijs van. Hij kijkt nooit boos als ik zijn kamer zomaar binnenkom, hooguit teleurgesteld. Bij Benji krijg ik altijd het gevoel dat hij iedere dag opnieuw teleurgesteld raakt. In mij, in de mensen, in het leven. Iedere dag opnieuw. Je zou dat als een extreme vorm van optimisme kunnen beschouwen, ik zou het zelf in ieder geval niet kunnen opbrengen. De teleurgestelde optimist wordt nooit een pessimist, zoals ik. Benji is eerder een depressieve optimist. Had ik al gezegd dat Benji veertien is? Hij lijkt wel vijftig soms, te jong voor wat hij zegt en denkt (die gast leest echt te veel), te jong voor wat hij doet (zo goed als niets). Ik heb niets tegen lezen trouwens, ik vind jongens (altijd jongens) die er prat op gaan nooit een letter te lezen sukkels, het zijn vaak dezelfde jongens die er eer in stellen bij het bier drinken als laatste naar de wc te gaan. Het zijn kortom de knullen die de meeste kans hebben op een nat kruis. Jongens die de verkeerde risico's nemen, jongens zoals Johnny.